

SOSYALİST EŞİTLİK PARTİSİ
DÖRDÜNCÜ ENTERNASYONAL

Sendikal Bürokrasiyi Lağvet, Yetkiyi Tabana Devret

Will Lehman'ın UAW Sendikası Başkanlık Kampanyası ve
Taban Komitelerinin Uluslararası İşçi İttifakı

Temmuz 2026

SOSYALİST EŞİTLİK PARTİSİ

DÖRDÜNCÜ ENTERNASYONAL

**SENDİKAL BÜROKRASIYI
LAĞVET, YETKİYİ
TABANA DEVRET**

*Will Lehman'ın UAW Sendikası Başkanlık Kampanyası
ve Taban Komitelerinin Uluslararası İşçi İttifakı*

willforuawpresident.org

İÇİNDEKİLER

Giriş	1
Will Lehman'ın UAW Başkanlığına Aday Gösterilmesi: Taban İktidarı için Mücadelede Bir Kilometre Taşı	5
UAW Kurultayının Ardından: Önümüzdeki Görev	11
Kapitalist Oligarşi, UAW Sendikası ve Sınıf Mücadelesi	15
UAW Tüzük Kurultayı Arifesinde Delejelere ve Tüm Sendika Üyelerine Mektup	21
Taban İsyanı ve İşçi Sınıfının Birliği	27
Mehmet Türkmen'e Özgürlük! Bağımsız Bir Sendika Liderinin Tutuklanması, Tüm İşçi Sınıfına Yapılan Bir Saldırıdır	31
Polyak Madencilik'teki Grevci Madencilerle Dayanışmaya!	35
2026 Seçimlerinde UAW Başkanlığına Neden Aday Oldum?	37
Taban Komitelerinin Uluslararası İşçi İttifakı'na Katılın!	43
UAW Başkan Adaylarının Tartışmasında Will Lehman: Sendika Bürokrasisini Kaldırılalım, Yetkiyi Tabana Verelim	47

GİRİŞ

Bu broşür, ABD Pensilvanya'daki Mack Trucks fabrikasında çalışan Will Lehman'ın Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) sendikası başkanlığı kampanyasıyla ilgili yazıları bir araya getiriyor. Söz konusu olan Amerika Birleşik Devletleri'ndeki sıradan bir sendika seçimi değil, Türkiye ve dünyanın dört bir yanındaki işçilerin karşı karşıya olduğu temel stratejik meselelere verilen bir yanıttır.

Lehman, Haziran 2026'da Detroit'te toplanan 39. UAW Tüzük Kurultayı'nda ikinci kez başkanlığa aday gösterildi. Lehman'ın programı açık ve uzlaşmazdır: sendikaya egemen olan asalak bürokratik aygıtın lağvedilmesi ve iktidarın/yetkinin, işçiler tarafından demokratik olarak denetlenen taban komitelerine devredilmesi. Lehman, bürokrasiyi “içeriden düzeltme”nin olanaksız olduğunu kavramış sosyalist bir işçi olarak seçime katılıyor. Onun kampanyası, ABD'deki Demokrat Parti'ye yedeklenmiş sendikal aygıtın, sınıf işbirliğinin, işçileri bölen milliyetçiliğin ve Amerikan emperyalizminin saldırganlığının reddi üzerine kuruludur.

Bu mücadelenin neden Türkiye'deki işçileri de doğrudan ilgilendirdiği, broşürdeki yazılarda somut biçimde görülüyor. Lehman, İzmir Kınık'ta üretimi durduran 1.243 Polyak madencisine, Ankara'ya tarihi bir yürüyüş yapıp orada direnip gözaltına alınan Doruk madencilerine, tutuklanan Bağımsız Maden-İş Örgütlenme Uzmanı Başaran Aksu'ya ve BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen'e doğrudan dayanışma mesajları gönderdi. Bu, proleter enternasyonalizminin pratikteki ifadesidir: Soma'da 301 madencinin katledilmesi, Polyak madencilerinin ödenmeyen ücretler ve tehlikeli çalışma koşulları karşısındaki isyanı, Migros depo işçilerinin grevi, Sırma Halı işçilerinin ve Doruk madencilerinin direnişi ile ABD'de Nexteer ve Dana

işçilerinin satış sözleşmelerini reddetmesi tek bir sürecin parçasıdır.

Aynı süreç, her yerde aynı karşılıklı üretiyor: bir yanda ABD’de mali oligarşinin asalaklığını simgeleyen Elon Musk’ın dünya tarihinde ilk dolar trilyoneri olması ve Türkiye’deki büyük şirketlerin ve bankaların eşi görülmedik kârlar elde etmesi ve servet biriktirmesi, öte yanda yoksullaşan, hakları gasp edilen ve savaşın bedelini ödemeye zorlanan işçi sınıfı. Erdoğan rejiminin gelişmekte olan işçi hareketine yanıtı ile Trump yönetiminin bir başkanlık diktatörlüğü kurmaya girişmesi arasındaki paralellik tesadüf değildir.

Egemen sınıfın kapitalist sistemin derinleşen krizine esas olarak iki yanıt bulunuyor: dünyanın yeniden emperyalist paylaşımı ve işçi sınıfına karşı sınıf savaşı. Devasa bir toplumsal eşitsizlik üzerinde yükselen mali oligarşinin servetini ve iktidarını koruyup güçlendirmeyi amaçlayan bu iki yanıt ile demokratik yönetim biçimleri bağdaşmamaktadır. Her ülkede işçi sınıfının artan direnişine bunu bastırmaya çalışan polis devleti aygıtlarının inşası eşlik etmektedir. Üretim ve tedarik zincirleri üzerinden küresel ölçekte işleyen bir ekonominin ve bu ekonomiyi emeğiyle var eden küresel bir işçi sınıfının var olduğu günümüzde, kapitalist sınıfın sınırların ötesindeki koordineli saldırısına işçilerin yanıtı da uluslararası ölçekte koordineli olmak zorundadır.

Lehman’ın kampanyasının temel önemi buradadır. Küresel sorunlara ulusal çözümlerin olmadığını bilen Lehman, sendika bürokratlarını başka bürokratlarla değiştirmeyi değil, işçilerin kolektif gücünü kapitalist sömürüye, emperyalist savaşa ve baskıya karşı Taban Komitelerinin Uluslararası İşçi İttifakı (TK-UIİ) çatısı altında seferber etmeyi savunuyor. Bu ittifak, Sosyalist Eşitlik Partisi’nin parçası olduğu Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’nin (DEUK) perspektifiyle, işçileri milliyet, ırk ve din temelli bölünmelerin ötesinde birleştirmeyi hedefliyor.

Türkiye’deki işçiler için sonuç açıktır: sosyal ve ekonomik haklarımızı savunup geliştirmek için, devlete ve şirketlere tabi sendika konfederasyonlarından bağımsız bir mücadelenin inşa edilmesi gerekiyor. İhtiyacımız olan, her işyerinde kurulacak, işçilerin kolektif gücünü ve mücadelelerini kentlerin ve sınırların ötesinde birleştirecek

taban komiteleridir. Kapitalist kâr yerine insanların ihtiyaçları üzerine kurulu sosyalist bir ekonomi ve işçi iktidarı, bu kitlesel taban örgütleri üzerinde yükselecektir. Bu broşür, bu uluslararası stratejinin işçiler ve işçi sınıfından yana aydınlar arasında tartışılmasını amaçlamaktadır.

WILL LEHMAN'IN UAW BAŞKANLIĞINA ADAY GÖSTERİLMESİ: TABAN İKTİDARI İÇİN MÜCADELEDE BİR KİLOMETRE TAŞI

Tom Hall · 20 Haziran 2026

17 Haziran Çarşamba günü, ABD'deki Mack Trucks fabrikası işçisi Will Lehman, Detroit'te düzenlenen Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) Sendikası 39. Tüzük Kurultayı'nda sendika başkanlığına aday gösterildi. UAW bürokrasisini lağvetme ve yetkiyi/iktidarı tabana aktarma programını öne süren sosyalist bir işçinin aday gösterilmesi, ulusal ve küresel önem taşıyan büyük bir gelişmedir.

Lehman'ın, kurultayda izin verilen azami sayı olan iki delege tarafından aday gösterilmesi, otomotiv işçilerini bu program etrafında seferber etmeye yönelik istikrarlı bir kampanyanın sonucuydu. Kurultay öncesi haftalarda Lehman, aday gösterilmesi için doğrudan işçilere ve delegelere çağrıda bulundu. Aralarında Nexteer, Dana, Stellantis ve Ford fabrikalarından UAW üyelerinin de bulunduğu destekçileri, kurultayda Lehman için kampanya yürüttü.

İşçiler Lehman'ın kampanyasını destekledi; çünkü bu kampanya, UAW aygıtıyla ilgili kendi deneyimlerini dile getiriyordu: satış sözleşmeleri, muhalefetin bastırılması, şirket kârının savunulması ve işçi mücadelelerinin Demokrat Parti'ye ve devlete tabi kılınması.

Lehman'ın aday gösterilmesi, büyüyen bir başkaldırının en bilinçli ifadesidir. Saginaw'daki Nexteer işçileri UAW destekli üç anlaşmayı reddetti ve yüzde 86 oy oranıyla sendikaya greve gitme yetkisi verdi. Three Rivers'taki American Axle işçileri 2008'den bu yana ilk kez işi bıraktı. Dana işçileri, tavizleri onlardan habersiz dayatma yönündeki

aynı girişime direndi. Ford, General Motors ve Stellantis'teki işçiler, UAW bürokrasisinin işbirliğiyle yapılan toplu işten çıkarmalara ve fabrika kapanışlarına karşı mücadele ediyor.

Bu, Lehman'ın UAW başkanlığına ikinci kez adaylığıdır. 2022 seçimi, UAW'nin sözde demokratik reformlarının bir sahtekârlık olduğunu teşhir etmişti. O seçimde üyelerin yalnızca yüzde 10'u oy kullandı. Bürokrasi, işçilerin seçimden haberdar olmasını, oy pusulalarını almasını ve uluslararası yetkililer için yapılan ilk doğrudan oylamaya katılmasını engellemek için elinden geleni yaptı.

Aygıt bu kez de farklı davranmayacaktır. Bürokrasi, Lehman'ın kampanyasını yalıtma, üyeler arasındaki tartışmayı bastırma ve seçimi aygıtın rakip hizipleri arasında bir yarış olarak sunmak için elindeki her aracı kullanacaktır.

Lehman'ın kampanyası, şu andan ekim ayında seçimin sona ereceği zamana kadar işçilerden azami desteği hak ediyor. Aktif bir fabrika işçisi olan Lehman'ın yaslanabileceği ne bir aygıtı ne de güçlü siyasi bağlantıları var. Lehman'ın kampanyası, ancak onu destekleyen militan işçilerden oluşan büyüyen bir ağ aracılığıyla tanınır hale gelecek.

Lehman'ın aday gösterilmesinin önemi, her şeyden önce savunduğu programda yatıyor. O, Amerika'nın Demokratik Sosyalistleri (DSA), *Jacobin*, *Labor Notes* dergileri ve sendikal aygıtın orta sınıf "solcu" savunucularının imkânsız olduğunu söylediği şeyi yapıyor. Açıkça bir sosyalist olarak seçime katılıyor; bürokrasinin ortadan kaldırılmasını talep ediyor, sendikaların Demokrat Parti'ye tabi kılınmasına karşı çıkıyor ve emperyalist savaşa karşı işçi sınıfının uluslararası birliğini öne sürüyor.

Lehman'ın aday gösterilmesinin ardından açıkladığı gibi: "Bu kampanya, işte o aygıtı karşı yönelmiştir. Bu, yetkinin, sendikaya egemen olan bürokrasiden tabana —üretim sahasındaki işçilere— aktarılması mücadelesidir."

Böyle bir kampanyanın, bürokrasinin egemen olduğu bir kurultayda oy pusulasına girmesi, aygıtı yönelik ciddi bir darbedir. Kurultay, büyük ölçüde tam zamanlı yetkilileri, sendika çalışanlarını ve maaşlı görevlilerden bir araya getirdi. Bu, işçi mücadelesinin bir aracı olarak değil, şirketlerin taleplerini dayatan bir sanayi polisi gücü işlevi gören

bir aygıttır.

Bununla birlikte, çoğu kez ilk kez bir kurultaya katılan, Lehman'ın kampanyasına yanıt veren ve kurultayın örgütlenme biçiminin tamamından tiksinti duyduğunu dile getiren bir delege kesimi de vardı.

Kurultayda bürokrasi, mevcut Başkan Shawn Fain için 30 bin dolarlık zam da dahil olmak üzere üst düzey yetkililere maaş zamlarını onayladı. Bu, nesnel olarak, onlarca yıllık ihanetler sonucunda var olma mücadelesi veren işçi sınıfının sömürsünden bürokrasinin aldığı payı artırma yönünde bir karardı. Kurultay, aidatların otomatik olarak düşürüldüğü grev fonu eşliğini 850 milyon dolardan 1,3 milyar dolara yükseltti; böylece aidatları daha yüksek düzeyde tutarken grev ücretinde kayda değer artış yapılmasını reddetti ve işçilere haftalık verilen grev desteğinde yalnızca göstermelik bir artış yaptı.

Sendika şubelerinden gelen kararlar gündeme alınacak kadar destek topladığında ise aygıt, kuralları askıya alıp, onaylamadığı önergelerin daha fazla görüşülmesini engelleyen bir önergeyi geçirdi. Kurultay, ICE göçmenlik polisinin lağvedilmesini talep eden bir kararı reddederken, sendikanın İsrail'deki 400 bin dolarlık yatırımlarını elden çıkaran, yaptırım gücü olmayan bir önergeyi kabul etti.

Bürokrasi ardından kürsüyü, Wall Street'in ve savaşın bir aracı olduğu için işçiler arasında geniş çapta nefret edilen Demokrat Parti'ye devretti. AFL-CIO Başkanı Liz Shuler, kasım seçimlerinde Demokratları seçtirmek için on binlerce UAW kampanya işçisinin seferber edilmesi çağrısı yaptı. Kongre'de Çin'e karşı ticaret savaşı önlemleri için bir kampanyaya öncülük eden Kongre üyesi Debbie Dingell'e söz verildi. UAW'nin "sol" Demokrat adayı olarak öne çıkarılan Abdul El-Sayed ise özünde aynı mesajı ekonomik milliyetçilik diliyle iletti.

Fain, 2022'de DSA, *Labor Notes* ve *Jacobin* dergisinin desteğiyle seçilmişti. Orta sınıfın ayrıcalıklı katmanlarından devşirilen bu eğilimler, Demokrat Parti'nin ve sendikal aygıtın ayrılmaz bir parçasıdır. DSA'dan birçok kişiye Fain yönetimi altında üst düzey görevler verildi; onlar, binlerce kişinin işten çıkarılmasından, tehlikeli çalışma koşullarından ve "Önce Amerika" milliyetçiliğine desteğin yanı sıra ABD sanayisinin savaş için yeniden yapılandırılmasından ortaklaşa

sorumlu hale geldiler.

Sosyalist olduğunu iddia edip de Lehman'ın kampanyasına desteğini esirgeyen herhangi bir örgüt, kendisini tümüyle teşhir etmektedir. Düşmanlıkları öyle yoğun ki, böyle bir kampanyanın var olduğunu bile güçlkle kabul edebiliyorlar. Artık fiilen UAW bürokrasisinin bir dergisi olan *Labor Notes* , etkinliği Fain'in demokratik onaylanma etkinliği olarak sundu ve Lehman'dan yalnızca bir kez, “az tanınan bir avuç aday” arasında söz etti.

Dünya Sosyalist Web Sitesi (WSWS), Lehman'ın kampanyasını destekliyor; çünkü bu kampanya, aygıtı karşı bir taban isyanı geliştirmenin kritik bir mekanizmasıdır. Demokrat Parti'nin içindeki ve çevresindeki sahte sol örgütler, WSWS'yi “sekte” olmakla suçluyorlar. Bununla kastettikleri, WSWS'nin işçi sınıfını sendikaların bürokratik aygıtına ve Demokrat Parti'nin tabi kılmayı reddetmesidir.

Lehman'ın adaylığı şimdi, otomotiv sektöründeki ve dünyanın dört bir yanındaki işçilerin direnişini cesaretlendirip geliştirmeye yönelik bir kampanyanın başlangıç noktası haline gelmelidir. Bu kampanya şunları içermektedir:

- Her fabrikada ve işyerinde, yetkiyi tabana aktarmak için, bizzat işçiler tarafından denetlenen ve UAW aygıtından bağımsız taban komitelerinin inşa edilmesi.
- Bu komitelerin, işçileri fabrikalar, şirketler, sanayiler ve ulusal sınırlar arasında birbirine bağlayan Taban Komitelerinin Uluslararası İşçi İttifakı (TK-UIİ) aracılığıyla birleştirilmesi.
- Fabrikalardaki ve işyerlerindeki mücadelenin, Amerikan kapitalizminin her iki partisine —Demokratlara ve Cumhuriyetçilere— karşı işçi sınıfının bağımsız bir siyasi hareketine dönüştürülmesi.
- Amerika Birleşik Devletleri'ndeki otomobil işçilerinin mücadelesinin, uluslararası direniş dalgasıyla birleştirilmesi.

UAW seçiminde gündeme gelen meseleler evrenseldir. Otomotiv işçilerini isyana sürükleyen aynı kapitalist kriz, dünyanın dört bir yanındaki işçileri de ayağa kaldırıyor. Meksika'da oto yedek işçileri, işten çıkarmalara ve fabrika kapanışlarına karşı fabrikaları işgal etti.

Türkiye’de madenciler jandarma barikatlarını yıkarak madenleri ele geçirdi; gözaltılara ve şirket çetelerinin silahlı saldırılarına meydan okudu. İtalya’da genel grevler; kemer sıkmaya, soykırıma ve savaşa karşı ulaşımı, lojistiği, okulları ve kamu hizmetlerini defalarca durdurdu.

İşçiler her yerde katlanılmaz fiyat artışlarıyla, işten çıkarmalarla, iş hızının artırılmasıyla ve sefalet ücretleriyle karşı karşıyayken, kapitalist hükümetler toplumsal muhalefete diktatörlük, polis şiddeti, göçmenlere yönelik saldırılar ve savaşın genişletilmesiyle yanıt veriyor. UAW kurultayının arifesinde Elon Musk, dünyanın ilk dolar trilyoneri oldu; bu durum, servetini işçi sınıfının yoğunlaştırılmış sömürüsüyle elde eden kapitalist bir oligarşinin topluma egemen olmasının çarpıcı bir ifadesidir.

Bu oligarşiye, onun partilerine ya da onun taleplerini dayatan sendikal aygıtlara yapılacak çağrılarla hiçbir şey çözülemez. Belirleyici mesele, sınıf mücadelesinin geliştirilmesidir: sendika bürokrasisinin kontrolü parçalanmalı, her işyerinde taban komiteleri inşa edilmeli ve işçiler Taban Komitelerinin Uluslararası İşçi İttifakı (TK-UIİ) aracılığıyla sanayiler ve ulusal sınırlar ötesi birleştirilmelidir.

UAW KURULTAYININ ARDINDAN: ÖNÜMÜZDEKİ GÖREV

Will Lehman · 18 Haziran 2026

Dün, Detroit'teki Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) Tüzük Kurultayı'nın salonunda, UAW Uluslararası Başkanlığı için aday gösterilmekten onur duydum. Beni aday gösteren iki delegeye teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca beni aday göstermeye söz veren ancak aday gösteren delege sayısını ikiyle sınırlayan kural nedeniyle bu fırsattan mahrum bırakılan her delegeye de teşekkür etmek istiyorum.

Ve bu adaylığı mümkün kılan her işçiye teşekkür etmek istiyorum. Bu kampanyayı paylaşan ve ona katkıda bulunan her otomotiv işçisine, yedek parça işçisine, akademik emekçiye, sağlık emekçisine, kumarhane emekçisine ve emekliye teşekkür ediyorum.

Bu kampanyadaki rakiplerim aygıtı temsil ediyor. Bunların başında mevcut Başkan Shawn Fain geliyor. 2022'de Fain kendisini bir reform adayı olarak sundu; yolsuzluğu temizleme ve sendikayı nihayet şirketlere karşı mücadele ettirme sözü verdi. Görevdeyken ise bunun tam tersini yaptı. İşçileri defalarca sattı: nefret edilen kademe sistemini olduğu gibi koruyan 2023 Üç Büyükler [Fiat/Stellantis, General Motors, Ford] toplu sözleşmelerini “tarihi” diye göklere çıkardı, ardından aynı şirketler toplu işten çıkarmaları ve fabrika kapanışlarını ilan ederken kenara çekildi. Her fırsatta üyeleri şirketlere ve Demokrat Parti'ye tabi kıldı.

Fain'in yanında UAW Bağımsız, Yedek Parça ve Tedarikçiler Bölümü Müdürü Rich Boyer duruyor. Aygıtın bu bölümü mücadeleleri birbiri ardına satmıştır.

Bu kampanya, işte o aygıtla karşı yönelmiştir. Bu, yetkinin, sendikaya egemen olan bürokrasiden tabana —üretim sahasındaki işçilere— aktarılması mücadelesidir.

Bu mücadelenin neden gerekli olduğu, fabrikalardaki herkes için apaçık ortadadır. Ve her geçen gün, bu mücadeleyi mümkün kılan başkaldırı giderek güçleniyor. Nexteer’de işçiler üç toplu sözleşmeyi reddetti ve yüzde 86 oyla greve gitme kararı aldı ama aygıt tarafından çalışmaları emredildi. Dana’da işçiler satış anlaşmalarını ezici çoğunlukla reddetti. American Axle’da işçiler iş bırakınca geri dönmeleri emredildi. Bu taban isyanı gerçektir, yayılmaktadır ve bürokrasi artık onu dizginleyemez.

Bunun ardında, bu ülkedeki her işçinin deneyimi yatıyor. Şirket kârları rekor düzeylere ulaşırken, enflasyon ücretlerimizi yok etti. Yurtdışında savaş genişliyor ve bunun bedeli yurtiçindeki kesintilerle ödeniyor. Demokratik haklar yok ediliyor, göçmenler avlanıp sınır dışı ediliyor ve emekçilerin bağımlı olduğu kamu hizmetleri tasfiye ediliyor. Çalışma saatleri uzuyor, emeklilik güvencesinin içi boşaltıldı ve fabrikalardaki üretimi hızının artırılması kırılma noktasına ulaştı.

Tüm bunlara duyulan öfke muazzam. Mücadele etme arzusu her yerde. Örgütlenmek ve gidilecek yönü belirlemek gerekiyor.

Biz her işçinin ihtiyaç duyduğu şey için mücadele ediyoruz: enflasyonu geride bırakan ücret artışları, güvenli çalışma koşulları, kademe sisteminin sona erdirilmesi ve hem çalışan işçiler hem de emekliler için güvenceli emekli maaşları ve sağlık hizmeti. Ve bizi bu halde tutan sisteme karşı mücadele ediyoruz: oligarşiye ve onun ürettiği aşırı eşitsizliğe karşı, diktatörlüğe doğru gidişe ve demokratik haklara yönelik saldırıya karşı, savaşa karşı ve bütün bunların içinden geçen şirket sömürüsüne karşı.

Bu mücadele fabrika kapısında ya da ulusal sınırdan durmamalıdır. Her fabrikadaki, her sektördeki ve her ülkedeki işçileri birleştirmelidir.

Özellikle, Kuzey Amerika’daki otomotiv işçilerini, aynı işverenlerle, aynı hız artışıyla ve aynı dibe doğru yarışla karşı karşıya olan Meksika ve Kanada’daki kardeşlerimizle birleştirmeliyiz. Ve dünyanın dört bir yanında mücadele eden işçilere dayanışmamızı sunuyoruz; buna, Türkiye’deki işçilerin şirket sömürüsüne ve sendika bürokrasisinin

işbirlikçiliğine karşı verdiği kahramanca mücadele de dahildir. Onlara yönelik saldırılar, bize yönelik saldırılardır ve bunlara ancak uluslararası bir karşılık verebilir.

İşte bu kampanyanın amacı budur. Aday gösterilmek önemli bir adımdır ama asıl zorlu çalışma şimdi başlıyor. Bu kampanya hiçbir zaman beni Dayanışma Evi'ne [UAW genel merkezi] sokmakla ilgili olmadı. Bu mücadele gerçek bir taban hareketi inşa etmekle ilgilidir; her fabrikayı bir direniş kalesine dönüştüren ve mücadeleyi fabrikalardan mahallelere, okullara ve emekçilerin yaşadığı ve mücadele ettiği her yere taşıyan bir hareket inşa etmeliyiz.

UAW üyesi olsun olmasın her işçiye, bu hareketi inşa etmemize katılma çağrısı yapıyorum: biz işçiler tarafından denetlenen, aygıtın hâkimiyetini kırabilecek ve mücadelelerimizi yeniden kendi ellerimize alabileceğimiz bir komiteler ağı inşa edelim.

KAPİTALİST OLİGARŞİ, UAW SENDİKASI VE SINIF MÜCADELESİ

Sosyalist Eşitlik Partisi (ABD) · 15 Haziran 2026

Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) Sendikası Tüzük Kurultayı'nın arifesinde, Amerikan kapitalizmi ilk trilyonerini yarattı. 12 Haziran Cuma günü, Elon Musk'ın serveti, şirketi SpaceX'in rekor kıran borsa çıkışıyla bir trilyon doları aştı.

Amerika Birleşik Devletleri, 4 Temmuz 1776'da Bağımsızlık Bildirgesi'nin yayımlanmasının 250'nci yıl dönümünü kutlamaya hazırlanıyor. Tek bir insanın elinde, dünya tarihinde hayal dahi edilemeyecek ölçekte toplanmış bu aşırı servet, Jefferson'ın "bütün insanlar eşit yaratılmıştır" iddiasıyla alay etmektedir.

Musk'ın servetinin büyüklüğü adeta akla meydan okuyor. Bir trilyon, bin milyar ya da bir milyon kere bir milyon demektir. Bir trilyon dolarlık banknot uç uca dizilse, yaklaşık 162 milyon kilometreye, yani Dünya ile Güneş arasındaki mesafeden daha uzun bir mesafeye ulaşırdı. Bir otomotiv işçisinin ücretiyle ölçüldüğünde, bir trilyon dolar 20 milyon yıllık çalışmaya denk düşmektedir.

Musk'ın serveti, kapitalist bir oligarşinin toplumu yağmalamasının yalnızca en çarpıcı örneğidir. O, ilk trilyonerdir. Günümüzün öteki mega-milyarderlerinin de trilyon dolarlık kulübe katılması fazla sürmeyecektir.

Mevcut servet yoğunlaşması düzeyinin, derinlemesine hastalıklı bir ekonomik sistemin ve işlevsiz bir toplumun belirtisi olduğunu kanıtlamaya pek gerek olmamalı. Amerika Birleşik Devletleri'nde hüküm süren toplumsal eşitsizlik düzeyi demokrasiyle bağdaşmaz.

Trump rejimi, oligarşinin servetini faşizan bir polis devleti diktatörlüğü kurarak güvence altına alma dürtüsünün siyasi ifadesinden başka bir şey değildir.

Bütün bunların UAW Tüzük Kurultayı'nın açılışıyla ilgisi var mı? Kesinlikle. UAW sendikasının son yarım yüzyıl boyunca oynadığı rolü incelemeden, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki toplumsal eşitsizliğin patlamasını anlamak olanaksızdır.

Dayanışma Evi'ndeki [UAW Ulusal Merkezi] bürokratlar, başlıca amacı işçi sınıfının kapitalist sömürüye ve şirketlerin kâr dürtüsüne karşı her türlü direnişini bastırmak olan politikalar benimsediler. Onlarca yıl süren satışlar, grevlerin fiilen yasaklanması, taviz sözleşmelerinin dayatılması, ücret kesintileri, sosyal hakların budanması, 40 saatlik çalışma haftasının ortadan kaldırılması, verimlilikteki muazzam artışlar ve bunların sonucunda işçi sınıfının yaşam standartlarının çöküşü olmasaydı, oligarşik servet birikimi mümkün olmazdı.

1979 olayları belirleyici bir dönüm noktasıydı. Chrysler iflasın eşiğindeyken, UAW Başkanı Douglas Fraser görülmemiş ödünler vermeyi kabul etti ve 1980'de bunun ödülü olarak Chrysler'in yönetim kurulunda bir koltuk aldı; böylece, bir sendika başkanı ilk kez büyük bir Amerikan şirketinin yönetim kurulunda yer alıyordu. 1982'ye gelindiğinde UAW, Chrysler'e 1,1 milyar dolarlık bir ödün vermiş, on binlerce iş yok edilmiş, yaklaşık 30 fabrika kapanmış ve aynı saldırı Ford ile General Motors'da da (GM) dayatılmıştı.

UAW, 1980'lerdeki bir dizi toplu sözleşmeyle, emek ile sermaye arasında bir çıkar özdeşliği bulunduğu iddiasını, yani korporatizm programını benimsedi. Pratikte bu, sendika bürokratlarının, şirket yöneticilerinin ve devletin işçilere karşı sınırsız işbirliği anlamına geliyordu. Aygıt, giderek doğrudan şirketlerden aktarılan ortak "eğitim merkezi" fonlarıyla ayakta tutuluyordu; bu fonlar, daha sonra bir düzineden fazla üst düzey UAW yetkilisini hapse gönderen yolsuzluğun maddi temelini oluşturdu.

UAW yalnız değildi. 1981'de Reagan, greve çıkan 11 bin PATCO hava trafik kontrolörünü işten attığında, AFL-CIO onları savunmak için kılını dahi kıpırdatmadı; grevi yalnız bırakarak ezilmesine izin verdi. Bu ihanet, çelik, et paketleme, madencilik ve otomotiv sektörlerini kasıp

kavuran bir sermaye saldırısının başlangıcına işaret ediyordu; sendika bürokrasisi her saldırıya “işleri kurtarma” adına ödünlerle karşılık veriyordu.

Dünya ekonomisinde de paralel süreçler yaşanıyor; bunların başında, üretimin küreselleşmesi ve savaş sonrası ekonomik büyümenin ulusal olarak düzenlenen çerçevesinin çöküşü geliyordu. Kapitalist küreselleşmeyle yüz yüze gelen kapitalizm yanlısı ve milliyetçi bürokrasi, işçi sınıfı mücadelesine yönelik her türlü uluslararası stratejiyi reddederek kendisini giderek daha doğrudan biçimde şirket yönetimlerine ve devlete eklemledi.

İşçiler açısından bunun sonuçları yıkıcı oldu. UAW’nin üye sayısı, 1970’lerin sonundaki 1,5 milyondan bugün kabaca 370.000’e düştü. UAW, başta üniversiteler olmak üzere başka sektörlerde de aidat ödeyen üye topladığı için, otomotiv işçileri bu toplamın yalnızca yarısını oluşturuyor. Harvard’daki asistanların da yeni keşfettiği üzere, bu emekçiler de tıpkı otomotiv işçileri gibi aynı ihanetlere ve anti-demokratik ayak oyunlarına maruz kalıyorlar.

2009’da GM ve Chrysler’in, sendikamın tam işbirliğiyle yapılan Obama dönemi iflasları, yeni işe alınanların ücretlerini yarıya indirdi ve iki kademeli ücret sistemini iyice yerleştirdi. UAW aygıtı, oto yedek parça işlemlerinin —GM’den Delphi ve Ford’dan Visteon— daha düşük ücretli bir yedek parça sektörüne aktarılması sürecine nezaret etti.

Aynı on yıllar boyunca verimlilik fırlarken ücretler durağanlaştı ya da düştü. Gerçek tavan montaj ücreti kabaca 1978’deki düzeyinde duruyor ve otomotivdeki ortalama reel ücretler yalnızca 2008 ile 2023 arasında yüzde 19’dan fazla geriledi. Yeni işe alınanların emekli maaşları gasp edildi, emeklilik dönemi sağlık hakları, sendika denetimindeki VEBA (Gönüllü Çalışan Yardım Derneği) fonlarına devredildi ve işçilik maliyetleri bir aracın fiyatının çok küçük bir kısmına indirildi.

Ama üye sayısındaki ve işçilerin yaşam standartlarındaki çöküş, aygıtın maddi konumunu zayıflatmadı. Tam tersine, UAW 1,25 milyar dolarlık bir varlığı kontrol ediyor. UAW Uluslararası Başkanı Shawn Fain de dahil olmak üzere üst düzey yöneticiler yılda çeyrek milyon doların üzerinde para kazanıyorlar. Aygıtın bu geliri, ayrıcalıkları ve kurumsal konumu, sınıf mücadelesinin bastırılmasına ve şirketlerle kurduğu

ortaklığın sürdürülmesine bağlıdır.

Dolayısıyla mesele, aygıtı iyileştirmek değildir. Fain yönetiminin üç yılı, başka hiçbir şeyi değilse bile bunu kanıtlamıştır. 2023'teki "ayağa kalkma grevi" işçileri iş başında tutmak için tasarlanmıştı ve zorla kabul ettirilen toplu sözleşmeler kitlesel işten çıkarmaların önünü açtı.

Kurultayın arifesinde UAW aygıtı, şirketin stok yapabilmesi için önceden fazla mesaiyi koordine ettikten sonra, 1.000 American Axle işçisinin 10 günlük grevini sona erdirmek üzere bir geçici anlaşmayı apar topar yürürlüğe soktu. Saginaw'da Nexteer işçileri UAW destekli üç toplu sözleşmeyi reddetti ve yüzde 86 oyla greve gitme kararı aldı; çeşitli eyaletlerdeki Dana işçileri ise UAW destekli anlaşmaları yüzde 90 ya da daha yüksek oranlarla reddetti.

Üstelik Fain, makamını işçilere değil, onların oy verme hakkını bastıran bir aygıtı borçludur. UAW yetkililerinin, devlet tarafından sendikaya dayatılan 2022-23 doğrudan seçimi bir sahtekârlıktı: Üyelerin yüzde 10'undan azı oy kullandı ve Fain yalnızca birkaç yüz oyla kazandı.

Sosyalist taban adayı ve Mack Trucks işçisi Will Lehman, oy verme hakkının sistematik gaspını belgeledi. Lehman şimdi delegelere kendisini kurultay kürsüsünden aday göstermeleri çağrısında bulunuyor.

Lehman'ın kampanyası, işçi sınıfının gereksinim duyduğu alternatifin pratik ifadesidir ve şu soruyu doğrudan gündeme getirmektedir: İşçi sınıfı, servetini Musk'a ve oligarşiye teslim eden bir aygıtı zincirlenmiş kalmaya devam mı edecek, yoksa bağımsız seferberlik yolunu mu tutacak?

Kurultaydaki delegeler arasında, salt aygıt içinde mevki peşinde olmayanlar da var. Bu delegeler, Fain'in ve aygıtın, kurultayı kendi iflas etmiş politikalarını aklama törenine dönüştürme çabalarına meydan okuyarak inisiyatif almalı ve Lehman'ın aday olmasını sağlamalıdır.

Lehman'ın kampanyasında belirttiği gibi, ileriye giden yol aygıttan değil, aygıtın lağvedilmesinden ve her işyerinde taban komitelerinin geliştirilmesi yoluyla yetkinin işçiler geri verilmesinden geçmektedir. Taban Komitelerinin Uluslararası İşçi İttifakı (TK-UIİ), her işyerinde, sendika aygıtından ve her iki kapitalist partiden bağımsız; fabrikalar, sanayiler ve sınırlar arasında koordine olan bu tür komitelerin

geliştirilmesini teşvik etmektedir.

Bu komiteler, işçi sınıfı örgütlenmesinin ve mücadelesinin kaleleri haline gelmeli; bant hızı, üretim standartları, işe alım ve iş güvenliği üzerinde işçi denetimi için mücadele etmeli ve işçilerin hayatı tehlikeye girdiğinde üretimi durdurma yetkisine sahip olmalıdır. Bir daha asla, hiçbir işçi, sendikanın onayladığı hız artışları ve yeni donatılar yüzünden fabrikalarda ezilerek ölen Antonio Gaston, Ronald Adams Sr. ve Gregory Knopf gibi ölmemelidir.

Bu, otomotiv şirketlerinin ve büyük sanayilerin, üretimin özel kâr için değil toplumsal ihtiyaçlar temelinde örgütlenebilmesi amacıyla işçi sınıfının demokratik denetimi altında ulusallaştırılması gereğini gündeme getirmektedir.

Bu mücadele, özünde uluslararasıdır. Amerika Birleşik Devletleri'nde sınıf mücadelesinin yükselişi, her kıtada patlak veren bir hareketin bir parçasıdır. Dünyanın dört bir yanındaki işçiler tırmanan aynı savaşı, diktatörlüğe doğru aynı gidişle, aynı kapitalist krizle karşı karşıyadır. Otomotiv ve yedek parça devleri, küresel işletmeler olarak faaliyet gösteriyorlar; her yerde ücretleri aşağı çekmek için bir ülkenin işçilerini diğerlerine karşı kışkırtıyorlar. Bunlara ancak işçi sınıfının uluslararası birliğiyle, her sınırın ötesinde koordine edilen bir birlikle karşılık verilebilir.

Musk'ın trilyon dolarlık servetinin en bariz ifadesi olduğu oligarklar diktatörlüğü, yüzeysel değişikliklerle son bulmayacaktır. Buna ancak toplumun kökten yeniden düzenlenmesiyle son verilebilir. Bu, ekonomik yaşamın mali aristokrasinin elinden çekilip alınması ve toplumsal ihtiyaçlar ile gerçek eşitlik temelinde yeniden kurulması demektir.

Sosyalizmin perspektifi budur. Bunun gerçekleşmesi, Amerikan ve uluslararası işçi sınıfının büyük devrimci ve sosyalist geleneklerinin — sendikal bürokrasinin kuşaklar boyu gömmek için çabaladığı geleneklerin— bilinçli biçimde yeniden canlandırılmasını gerektirir. Her otomotiv işçisine ve her işçiye bu mücadeleyi sahiplenme çağrısı yapıyoruz: Taban komitelerini inşa edin ve sosyalist bir gelecek mücadelesine katılın.

UAW TÜZÜK KURULTAYI ARİFESİNDE DELEGELERE VE TÜM SENDİKA ÜYELERİNE MEKTUP

Will Lehman · 9 Haziran 2026

Aşağıdaki mektup, 9 Haziran 2026'da 300.000 Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) üyesinden oluşan ve UAW Denetçisi tarafından tutulan bir listeye gönderilmiştir.

Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) Tüzük Kurultayı 15 Haziran'da Detroit'te açılıyor. Gündemdeki ilk maddeler arasında yürütme makamları için aday gösterimleri yer alacak. UAW Başkanlığına adayım ve desteğinizi istiyorum.

Pensilvanya'nın Macungie kentindeki Mack Trucks'ta çalışıyorum ve seçilsem orada çalışmaya devam edeceğim. Dayanışma Evi'ne [UAW genel merkezine] taşınmayacağım. Kampanyamın amacı, bir yetkiliyi bir başkasıyla değiştirmek değildir. UAW aygıtının diktatörlüğüne karşı bir isyan örgütlemek ve iktidarı / yetkiyi ait olduğu yere —üretim sahasındaki tabana— geri vermektir.

Delegeler: Beni kurultay salonunda tabanın iktidarı programıyla aday gösterin.

UAW üyeleri: Şubenizdeki delegelere tam olarak bunu yapmaları için baskın yapın. Benimle iletişime geçin.

KEMİKLEŞMİŞ BİR AYGITLA KARŞI KARŞIYAYIZ

Kurultay, son derece vahim bir durumun ortasında toplanıyor. İran'a karşı yürütülen canice savaşın körüklediği enflasyon hızlanırken, bu sendikadaki işçiler yaşam standartlarını aşındıran çok yıllık toplu sözleşmelere tabi kılınmış durumdalar. Otomotiv şirketleri, bir

istihdam kısımlı yapmak için yapay zekâyı ve diğeri ileri teknolojileri kullanıyorlar.

Otomotiv fabrikalarında genç işçiler, yoksulluk ücretiyle ya da onun altında bir ücretle işe başlıyor; kademeler yeniden adlandırıldı ama ortadan kaldırılmadı. Sağlık emekçileri kronik kadro yetersizliğı, zorunlu fazla mesai ve kiralara ayak uyduramayan maaşlarla karşı karşıya. Akademik emekçilere, kendi üniversite kentlerinde kiralalarını bile karşılamayan aylıklar veriliyor. Eğitimciler aşırı kalabalık sınıflar ve aşınmış sosyal haklarla yüz yüzeler. Emekliler defalarca satıldı; Sosyal Güvenlik ve Medicare amansız bir saldırı altındayken belirlenmiş emeklilik planları donduruldu.

Bürokrasinin ne bir stratejisi ne de gerçek bir mücadele niyeti var. Bunu açıkça ifade etmek gerek. UAW’de iki güç var: her gün çalışan ve aidat ödeyen tabandaki işçiler ile her fırsatta çıkarlarımıza karşı hareket eden, yüksek maaşlı yetkililerden oluşan şişkin bir bürokrasi. Bu durum Fain yönetimi altında değışmedi. Yalnızca daha da kötüleşti.

American Axle işçileri şu anda Michigan’ın Three Rivers kentinde grevde ama aygıt, şirketin haftalarca parça stoklamasına izin verdikten sonra işçileri kasıtlı olarak yalnız bırakıyor. 300 kilometreden az kuzeyde, Saginaw’da, 1.700 Nexteer işçisi UAW destekli üç geçici anlaşmayı reddetti ve yüzde 86 oyla greve gitme yetkisi verdi. Aygıt onlara özünde şunu söyledi: Çenenizi kapatın ve size söyleneni yapın.

Dana şirketinde aygıt toplu sözleşmeleri uzattı, grevi erteledi ve işçilerin görmediğı bir anlaşmayı duyurdu. Harvard’da UAW, 41 günlük bir asistan grevini, bir sözleşme ya da herhangi bir anlamlı taviz olmaksızın sona erdirdi.

Fain’in 2023’teki “ayağı kalk grevi”, bir avuç fabrika grevdeyken Üç Büyükler’de [Fiat/Stellantis, General Motors, Ford] çalışan işçilerin çoğunluğunu iş başında tuttu ve birkaç ay içinde enflasyon, işten çıkarmalar ve tutulmayan sözlerle silinip giden anlaşmalarla sonuçlandı. O tarihten bu yana UAW üyesi üç kardeşimiz —Antonio Gaston, Ronald Adams Sr. ve Gregory Knopf— Stellantis ve Ford’da hayatını kaybetti. Federal denetçinin raporları, geçtiğimiz on yıl cezai mahkumiyetlerle sonuçlanan aynı yolsuzluk, misilleme ve yetki istismarını belgeledi.

Şu anki haliyle UAW, yalnızca adı sendika olan bir yapıdır. 1,1 milyar dolarlık varlığı elinde tutan bürokratik bir tabaka tarafından yönetilmektedir. Yaklaşık 1.000 Uluslararası görevlinin neredeyse 470'i yılda 100.000 doların üzerinde para kazanıyor. Fain 270.000 dolar; Genel Sekreter-Sayman Margaret Mock 247.000 dolar; üç başkan yardımcısı ortalama 235.000 dolar; dokuz bölge müdürü 220.000 dolar kazanıyor.

Onların altında ise, sanayi polisi olarak işlev görmek, yönetimin kararlarını dayatmak ve taban muhalefetini bastırmak için 140.000 ila 160.000 dolar ödenen 500 ila 600 “Uluslararası Temsilci” yer alıyor. Bunlardan biri olan Jason Tuck (geliri 148.476 dolar), Nexteer işçileri ikinci geçici anlaşmayı reddettikten sonra onlara küfredip onları suçladı, ardından işçiler sindirilmeyi reddedince 699 No’lu Şube üye toplantısından öfkeyle çıkıp gitti.

Bu sendikayı yönetenler başka bir dünyada yaşıyor. Sofraya eklemek koyma sorunuyla yüzleşmek zorunda değiller. Hız artışı ve tehlikeli çalışma koşulları konusunda kaygılanmıyorlar. Şişkin maaşları karşılığında, işgücünü şirket yönetimi adına denetliyor ve grevlerin olmamasını sağlıyorlar.

AYGIT BU KURULTAYDAN NE İSTİYOR

Aygıt, bu kurultayın, Fain’in “Ayağa Kalk” listesini —Fain ve eski Curry destekçilerinden oluşan bir yüz karası galerisini— son dört yılın hesabını vermeksizin ve gerçek bir taban adayına hiçbir kapı aralamaksızın onaylayacak bir taç giyme töreni olmasını istiyor.

UAW tarihindeki ilk doğrudan seçim olan ve bürokrasiye federal bir yolsuzluk soruşturması ile bir üye referandumu tarafından dayatılan 2022 seçimi, üyelerin arkasından, güncel olmayan posta adresleriyle ve üyelere ya hiç ya da çok az bildirimde bulunularak yapıldı. Katılım yüzde 9 oldu; bu, bu ülkedeki herhangi bir ulusal sendika seçiminin en düşük katılımıydı.

Kampanyanın bu koşullar altında aldığı yaklaşık 5.000 oy, tabanın iktidarına yönelik büyüyen bir talebi ifade ediyordu. Bu seçim için yapılan kural değişiklikleri, özellikle benim gibi işçilerin aday olmasını zorlaştırmak için tasarlandı. “Bir üye, bir oy” ilkesi ancak işçiler aygıttan bağımsız bir adaya oy verebilirse bir anlam taşır. Delegeler bu

tavır alma gücüne sahiptir. Sizden bu gücü kullanmanızı istiyorum.

PROGRAM

Kampanyam şunları öneriyor:

Bürokrasiyi lağvedin ve yetkiyi üretim sahasındaki işçilere aktaralım. Sendikanın 1,1 milyar dolarlık varlığını demokratik taban denetimi altına alalım. Görevi üyeleri denetlemek olan yüksek maaşlı Uluslararası Temsilciler sistemine son verelim ve onun yerine üretim sahasındaki işçiler tarafından seçilen ve onlara hesap veren bir taban komiteleri ağı kuralım.

Şirket işbirlikçiliğine son verelim. 45 yıllık “emek-sermaye ortaklığı” ve ödünler politikasını, bir sınıf mücadelesi stratejisiyle değiştirelim. Ücretleri, emekli maaşlarını ve emekli sağlık hizmetlerini geri kazanalım. Sıfır işten çıkarma politikasını benimseyelim. Ücrette hiçbir kayıp olmaksızın 30 saatlik çalışma haftası talebini yeniden öne sürelim. Hat hızı, çalışan sayısı ve iş güvenliği üzerinde taban denetimi kuralım.

Uluslararası dayanışmayı inşa edelim. Bürokrasinin ve her iki büyük sermaye partisinin şovenizmini ve ticaret savaşı politikasını reddedelim. Amerikalı, Kanadalı ve Meksikalı otomotiv işçilerini ulusötesi şirketlere karşı birleştirelim. Sınıf kardeşlerimiz olan göçmen işçileri Trump’ın göçmen polis teşkilatı ICE gestaposuna karşı savunalım.

Demokratik hakları savunalım ve savaşa karşı çıkalım. Bu sendikanın endüstriyel gücünü, işçilere yönelik polis devleti saldırılarına ve tırmanan küresel savaşa karşı seferber edelim.

Bu program, genel merkezdeki hiçbir yetkili tarafından hayata geçirilmeyecektir. Bu program, her işyerinde, kendilerini seçen işçilere hesap veren taban komiteleri aracılığıyla hayata geçirilecektir.

Flint Oturma Grevi’nin ve UAW’nin kurulmasına yol açan tabanın isyancı mücadelelerinin 90’ıncı yıldönümüne yaklaşıyoruz. Otomotiv işçilerinin ve tüm işçi sınıfının kazandığı her ne varsa, tabanın isyanı sayesinde kazanılmıştır. Bugün karşı karşıya olduğumuz görev budur.

SİZE ÇAĞRIM

Delegeler: Tabanın safında yer alın. Beni kurultay salonunda aday gösterin. Diğer delegelerle konuşun ve kurultaydan önce ve kurultay

sırasında benimle doğrudan iletişime geçin.

UAW üyeleri: Şubenizin delegelerini arayın, onlara mesaj atın ya da onlarla görüşün. Bir taban adayını mı aday gösterecekler yoksa aygıtı mı onaylayacaklar, bunu öğrenmeyi talep edin. İş arkadaşlarınızla konuşun. İletişim bilgilerim üzerinden bana ulaşın. Konuşmak isteyen her delege ya da üyeyle görüşeceğim.

TABAN İSYANI VE İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ

Will Lehman · 1 Mayıs 2026

Bu konuşma, Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) Sendikası başkan adayı ve Taban Komitelerinin Uluslararası İşçi İttifakı (TK-UIİ) üyesi Will Lehman tarafından, WSWs ve Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi tarafından düzenlenen 2026 1 Mayıs Çevrimiçi Toplantısı'nda yapılmıştır.

Dünyanın dört bir yanındaki kardeşlerimiz, sizlere Amerikan işçi sınıfı adına devrimci selamlar getirdim. Ben Will Lehman. Macungie, Pensilvanya'da Mack Trucks fabrikasında çalışıyorum ve yetkiyi yozlaşmış sendika aygıtından geri alıp ait olduğu yere, tabana taşımak için Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) sendikasının başkanlığına adaylığımı koyuyorum. Bu seçimde daha da önemli bir nedenden dolayı adayım: işçileri ortak mücadelede birleştirmek. Biz dünya işçileri, küresel üretici güçler tarafından zaten birleştirilmiş durumdayız.

Şu anda yapmamız gereken şey, bugünden başlayarak, bilinçli bir mücadele gücü olarak birleşmektir. İster ırk, ister din, ister milliyet temelinde olsun, sermayenin bize dayattığı bölünmelerin hiçbirini kabul edemeyiz. Amerikalı işçiler on binler halinde mücadeleye devam ediyor - ve yakında yüz binler ve ardından milyonlar olacak. Bu yıl New York'ta 15.000 hemşire yaklaşık bir ay boyunca grev yaptı. Kaliforniya ve Hawaii'de 31.000 Kaiser hemşiresi iş bıraktı. San Francisco öğretmenleri 1979'dan bu yana ilk grevlerini başlattı. Harvard'da asistanlar süresiz iş bıraktı. Michigan'da 1.300 Nexteer yedek parça işçisi UAW'nin taviz sözleşmesini yüzde 96'lık bir oranla reddettiler

ama sendika yöneticileri sözleşmeyi onlara sormadan uzattı.

Los Angeles'ta 80.000 işçi greve gitmeye hazırlanırken sendikaları onları son dakikada sattı. Bürokrasiler her fırsatta direnişimizi boğuyor. Grevler iptal edildi, satış sözleşmeleri zorla kabul ettirildi ve hep aynı mesaj: bu kötü anlaşmayı kabul edin, umabileceğiniz en iyi şey bu.

Sorun şu ya da bu sendika lideri değildir. Şirket yanlısı sendika bürokrasisinin ta kendisidir. Bir sürü sözde 'sendika reformisti' var. Solcu geçinenler, işçiler olarak yapabileceğimiz tek şeyin sendikalara baskı yapmak ve daha iyi bürokratlar ummak olduğunu söylüyor. Kendilerini kastediyorlar! Ancak yönetime gelir gelmez, tıpkı yerlerine geçtikleri yozlaşmış yöneticiler gibi davranmaya başlıyorlar. UAW Başkanı Shawn Fain değişim vaat ederek geldi ve gizli anlaşmalar ve sahte grevler yaptı. Amerika'nın Demokratik Sosyalistleri (DSA) üyesi olan UAW bürokrati Brandon Mancilla, Columbia'daki UAW üyesi asistanlara göçmen işçileri koruyan talepleri bir kenara bırakmalarını emretti.

Teamsters içindeki 'Demokratik Sendika için Teamsters' ve UAW içindeki 'Yeni Doğrultular' grubu, işçileri soyan ve Trump ile işbirliği yapan sendika mekanizmasına tamamen entegre olmuş durumdadır. Çözüm, bürokraside yeni isimler ve yüzler getirmek değildir. Çözüm, tabanın isyanındadır - işçiler, şirketlere ve hükümete hizmet eden sendika yöneticilerinden bağımsız olarak kendi örgütlerini yeniden inşa ediyorlar. Bu, aygıtı ortadan kaldırmak ve yetkiyi tabana devretmek için işçilerin kendi tabandan komitelerini kurması anlamına gelir. Sendika bürokrasileri tarafından gömülen, işçi sınıfının eski dayanışma geleneklerini yeniden canlandırmalıyız. Birimize yapılan hepimize yapılmıştır. Şu anda, işçiler ve sosyalistler bizim sınıfımız için mücadele ettikleri için dünya çapında hapsediliyorlar.

Ukrayna'da 26 yaşındaki Troçkist Bogdan Syrotiuk için, düzmece 'vatana ihanet' suçlamasıyla 15 yıldan müebbede kadar hapisle yargılanıyor. Bogdan'ın tek suçu NATO'nun vekalet savaşına karşı çıkmak, Rus ve Ukraynalı işçilerin - şu anda siperlerde birbirlerini öldüren aynı işçilerin- birliği için çağrıda bulunmaktı. Son dönemde Türkiye'de bağımsız sendika liderleri Başaran Aksu ve Mehmet

Türkmen Erdoğan hükümeti tarafından tutuklandı. Ödenmeyen ücretleri için 180 kilometre yürüyen 110'dan fazla maden işçisi polis tarafından gözaltına alındı.

Hindistan'da 13 Maruti Suzuki otomotiv işçisi, korkunç sömürü koşullarına karşı örgütlendikleri için düzmece bir cinayet suçlamasıyla ömür boyu hapse mahkum edildiler. Bogdan Syrotiuk'un, Maruti Suzuki işçilerinin, Başaran Aksu'nun, Mehmet Türkmen'in ve tüm sınıf savaşı tutsaklarının derhal serbest bırakılmasını talep ediyorum. Onların hapsedilmesi her yerdeki işçilere yönelik bir saldırdır. Göçmen işçilere yönelik zulme son verilmesini talep ediyorum.

Demokratlar tarafından desteklenen Trump yönetimi, tüm işçi sınıfına yönelik bir saldırıda göçmen kız ve erkek kardeşlerimizi - iş arkadaşlarımızı, komşularımızı ve dostlarımızı - topluyor. Böl ve yönet. Trump Amerikalı işçilere yalan söyledi: Göçmenleri günah keçisi ilan etti ve kârları milyarder yandaşlarına aktardı. Bir üretim patlaması sözü verdi ama fabrikalar kapandı. Enflasyonu yeneceğine söz verdi ama bunun yerine maaş çeklerimizle her geçen gün daha az gıda, yakıt, giysi ve ilaç alabiliyoruz.

Biz işçiler bu şekilde devam edemeyeceğimizi biliyoruz çünkü bunu her gün yaşıyoruz. Savaş, enflasyon ve fiyat artışları, her zamankinden daha fazla çalışmamıza rağmen gerçek ücretlerimizin düşmesi anlamına geliyor. Yapay zekâ ve robotik, kapitalistlerin elinde, bize aynı ücretle ailelerimizle daha fazla zaman geçirmemi imkanı sağlamayacak. Toplu işten çıkarmalar ve en tepedeki yüzde 1'lik kesimin daha fazla zenginleşmesi için kullanılacaklar. Bu arada kapitalistler ve onların hükümetleri tüm dünyayı diktatörlüğe ve savaşa sürüklüyor.

Patronlar savaşmayacak ve ölmeyecekler. Bizi savaştırp öldürecekler. Peki, ne yapabiliriz? 250 yıl önce, Amerikan Devrimi'nin başlangıcında, Pensilvanya eyaletinde Tom Paine adlı göçmen bir zanaatkâr işçi şöyle yazmıştı: "Dünyayı yeniden başlatmak bizim elimizde."

Kardeşlerim, biz dünya işçileri aslında bu güce sahibiz. Her şeyi inşa eden, her şeyi taşıyan, herkesi besleyen, bakımını yapan ve herkese öğreten bizleriz. Tüm işçileri, sektörler ve ülkeler arasında işçi sınıfının birleşik hareketinin öncüsü olarak 'na (TK-UIİ) katılmaya ve onu inşa etmeye çağırıyorum. Üstesinden gelmemiz gereken ilk şey kendi

korkumuz ve tereddütlerimizdir. Bunu bizden başka kimse yapamaz. Dünya işçileri, birleşin! Artık kaybedecek bir şeyimiz yok ama kazanacak bir dünya var.

MEHMET TÜRKMEN'E ÖZGÜRLÜK! BAĞIMSIZ BİR SENDİKA LİDERİNİN TUTUKLANMASI, TÜM İŐİŐİ SINIFINA YAPILAN BİR SALDIRIDIR

Will Lehman · 19 Mart 2026

Bağımsız taban sendikası BİRTEK-SEN'in (Birleşik Tekstil, Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası) genel başkanı Mehmet Türkmen'in tutuklanmasını en güçlü biçimde kınıyor ve derhal ve koşulsuz serbest bırakılmasını talep ediyorum.

Türkmen, Gaziantep'teki evine düzenlenen bir polis baskısıyla gözaltına alındı ve "halkı kin ve düşmanlığa tahrik" etmekle suçlandı. Bu, muhalefeti suç kapsamına almaya yönelik açık bir kumpastır ve siyasi bir bahanedir. Türkmen'in tek "suçu" gerçeği söylemektir: Sırma Halı işçilerinin aylardır maaş alamadığını ve devletin polisi maaşlarını çalan patronlara karşı değil, protesto eden işçilere karşı harekete geçirdiğini dile getirmiştir.

Suçlanan şey "nefret söylemi" değil, şirketlerden yana olan sendikal aygıttan bağımsız olarak örgütlenen, bilinçli ve militan bir işçi hareketinin ortaya çıkmasıdır. Türkmen'in de bizzat açıkladığı gibi, işçiler her gün tehlikeli işyerlerinde ya hayatını kaybediyor ya da sakat kalıyor; oysa patronlar hiçbir sonuçla karşılaşmıyor. Bir işçi önderi ise ücret hırsızlığını ve tehlikeli çalışma koşullarını ifşa ettiği için mahkeme önüne çıkarılıyor. Bu durum, devletin sınıfsal niteliğini açıkça ortaya koymaktadır: Mahkemeler ve polis, tıpkı politikacılar gibi, işverenlerin çıkarlarına hizmet etmektedir.

Türkmen'in tutuklanması, Türkiye'de büyüyen işçi hareketine yönelik

kapsamlı bir saldırının parçasıdır. Migros depo işçileri, İzmir'deki Polyak Madencilik'te üretimi durdurup madenin yönetimini ele geçiren 1.243 kömür madencisi, Sırma Halı'daki halı işçileri — hepsi aynı sorunlarla mücadele ediyor: ücret hırsızlığı, tehlikeli çalışma koşulları ve işçilere değil patronlara hizmet eden sendika bürokrasisi.

Erdoğan hükümetinin büyüyen işçi hareketine yanıtı, ABD'deki Trump'ın tutumunda olduğu gibi, baskıdır. Türkiye giderek genişleyen Ortadoğu savaşının içine çekilirken, hükümet her türlü toplumsal ve siyasi muhalefete —özellikle de işçi sınıfından gelen muhalefete— hiçbir alan tanımamaya kararlıdır. Savaşa hazırlanan bir hükümet, bağımsız örgütlenen, ücretleri için greve giden ve susturulmayı reddeden işçilere tahammül edemez. Demokratik haklara yönelik saldırı ile işçilerin yaşam standartlarına yönelik saldırı aynı sürecin iki yüzüdür ve her ikisi de militarizm ve savaş yönelimiyle birlikte derinleşmektedir.

Şirketler küresel ölçekte faaliyet yürütmekte ve saldırılarını sınırların ötesinde koordineli biçimde yapmaktadır. Bizim yanıtımız da aynı nitelikte olmak zorundadır. Amerika Birleşik Devletleri ve dünya genelindeki otomotiv işçilerini ve tüm işçileri Mehmet Türkmen'i savunmaya çağırıyorum. Onun mücadelesi bizim mücadelemizdir. Şunları talep etmeliyiz:

Mehmet Türkmen ve tutuklu bulunan tüm işçiler ve örgütçüler derhal ve koşulsuz serbest bırakılsın

Grevlere, protestolara ve demokratik haklara yönelik tüm baskılara son verilsin

Tüm birikmiş ücretler eksiksiz ödensin ve güvenli çalışma koşulları sağlansın

İşçiler aynı zamanda gerekli sonuçları çıkarmalıdır. Devlete ve şirketlere bağlı sendikal aygıt bizi savunmayacak. İhtiyacımız olan, her işyerinde taban komitelerinin kurulmasıdır; demokratik olarak denetlenen, işçilere karşı hesap verebilen ve bürokrasiden bağımsız komiteler. Bu komiteler, işyerinde yetkiyi işçilere devretmek, farklı sektörlerdeki ve farklı ülkelerdeki işçileri birleştirmek amacıyla oluşturulmalıdır.

Bu komiteler uluslararası düzeyde birbirleriyle bağlantı kurmalıdır. İşçiler sınırlar ötesinde iletişim kurmalı, eylemleri koordine etmeli ve

baskıyla karşı karşıya kalan her işçiyi savunabilecek kapasitede dayanışma ağırları örmelidir. Hiçbir mücadele yalnız bırakılamaz.

UAW sendikası başkanlığı kampanyamda şu perspektif için mücadele ediyorum: Her işyerinde taban komiteleri kurulması yoluyla yetkinin işçilere devredilmesi. Aynı perspektife Türkiye’de ve her yerde ihtiyaç var.

İşçiler olarak demokratik biçimde ve uluslararası düzeyde örgütlendiğimizde — şirket yanlısı sendikal bürokrasinin vesayetine boyun eğmeyi reddettiğimizde — üretimi durdurabilir ve hiçbir mahkemenin ya da hükümetin kendiliğinden vermeyeceği tavizler elde edebiliriz. Hatta savaşı bile durdurabiliriz.

Büyük Amerikalı sosyalist ve işçi önderi Eugene Debs, haksızlığa karşı sesini yükselttiği için hapsedilmişti — egemen sınıfın savaş uğruna işçilerden sessizlik talep ettiği bir dönemde, gerçeği söylediği için yargılanmıştı. ABD’nin Birinci Dünya Savaşı’na katılmasına karşı çıktığı için on yıl hapis cezasına çarptırıldığı mahkemede Debs şöyle demişti: “Bir alt sınıf olduğu sürece ben de onun içindeyim; suç işleyenler olduğu sürece ben de onların arasındayım; bir tek kişi bile hapishanedeyken ben özgür değilim.” Yüz yılı aşkın bir süre önce söylenen bu sözler, bugün de o gün kadar doğrudur.

Mehmet Türkmen’in serbest bırakılmasını talep edin! Birimize yapılan haksızlık hepimize yapılmış demektir!

POLYAK MADENCİLİK’TEKİ GREVCİ MADENCİLERLE DAYANIŞMAYA!

Will Lehman · 25 Şubat 2026

İzmir’in Kınık ilçesindeki Polyak Madencilik’te çalışan ve üretimi durdurma cesareti gösteren 1.243 madenciye en içten selamlarımı iletiyor ve tam dayanışmamı ifade ediyorum.

Bağımsız Maden İş sendikasının önderliğindeki eyleminiz, işçi sınıfının gücünün kuvvetli bir ifadesidir. Ödenmemiş ücretler, promosyon hakları, geriye dönük sözleşme hakları, kıdem ve ihbar tazminatı güvencesi ve düzgün işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri talep etmek için bağımsız bir şekilde iş bırakarak, sadece kendinizi ve ailelerinizi değil, tüm işçilerin haklarını da savunuyorsunuz.

Madenciler, iş güvenliğinin ücretlerden ve çalışma koşullarından ayrılamayacağını herkesten daha iyi bilir. Dünya çapında madencilik şirketleri, işçilerin emeğinden muazzam bir servet elde ederken, iş güvenliğinden ödün veriyor ve temel toplu sözleşme haklarını ya geciktiriyor ya da toptan reddediyorlar. Mücadeleniz bu sistemi ifşa ediyor.

Greviniz, 13 Mayıs 2014’teki metan patlamasında 301 madencinin katledildiği Soma madenine çok yakın bir mesafede yapılıyor. Bu patlama, Türkiye tarihinin en kötü işyeri felaketi olarak kayıtlara geçti. Daha madencilerin naaşları çıkarılırken polis, adalet talep eden on binlerce işçiye göz yaşartıcı gaz ve tazyikli suyla saldırmıştı. Soma faciası, şirket yanlısı sendikalara ve Erdoğan hükümetinin özelleştirme, kemer sıkma ve kâr için işçilerin hayatlarını kurban etme şeklindeki programına karşı ülke çapında yayılan bir başkaldırıya yol açmıştı.

Mücadeleniz, Migros depo işçilerinin DGD-Sen önderliğinde yakın zamanda yaptığı grevi takip ediyor. Migros işçilerinin kararlı eylemi geniş bir kamuoyu desteği kazandı ve tavizler elde etmelerini sağladı. Arka arkaya gelen bu mücadeleler, işçilerin geçim kaynaklarını savunmak için şirket yanlısı sendika bürokrasilerinden veya hükümet yetkililerinden izin beklemelerine gerek olmadığını gösteriyor. İşçiler kolektif ve bağımsız hareket ettiklerinde, büyük bir toplumsal güç haline geliyorlar.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Mack Trucks fabrikasında çalışan bir işçi ve Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) sendikası seçimlerinde başkan adayı olarak, mücadele ettiğiniz sorunların -ödenmeyen ücretler, güvenli olmayan çalışma koşulları, kıdem haklarına yönelik saldırılar, sosyal hakların budanması- ABD'de ve dünya genelinde otomotiv fabrikaları, depolar ve diğer fabrikalarda çalışan işçilerin karşılaştığı sorunlarla aynı olduğunu biliyorum.

İşçi sınıfının uluslararası birliğini sağlama mücadelesi, seçim kampanyamın merkezinde yer alıyor. UAW bürokrasisinin ekonomik milliyetçiliği ve Trump'ın yasa dışı ticaret savaşı önlemlerine verdiği destek, işçi sınıfını bölmekten başka bir işe yaramıyor. Şirketler küresel ölçekte faaliyet gösteriyor. Bizim yanıtımız da küresel olmalı. Bunun için ulusal sınırların ötesinde mücadelelerimizi koordine etmek üzere Taban Komitelerinin Uluslararası İşçi İttifakı'nı (TK-UIİ) inşa etmemiz gerekiyor.

Madenciler, otomotiv işçileri, lojistik işçileri ve uluslararası işçi sınıfının tüm kesimlerini Polyak madencilerinin grevini desteklemeye çağırıyorum. Hiçbir işçi yalnız bırakılmamalı. Şirketler ve hükümetlerle işbirliği yapan bürokrasilerden bağımsız taban komitelerinin geliştirilmesi, mücadelelerimizi sınırların ötesinde birleştirmek için çok önemlidir.

İzmir'deki mücadeleniz, işçilerin dünya çapında büyüyen ve “yeter artık” diyen hareketinin bir parçasıdır.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz.

Dayanışmayla, Will Lehman

2026 SEÇİMLERİNDE UAW BAŞKANLIĞINA NEDEN ADAY OLDUM?

Will Lehman · 12 Şubat 2026

Ben Will Lehman. Pensilvanya, Macungie'deki Mack Trucks fabrikasında çalışıyorum ve 2026 seçimlerinde Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) sendikası başkanlığına adayım. Bu kampanya, UAW'nin örgütlenme, program ve stratejisinde köklü bir değişim başlatmayı amaçlıyor:

1) Sendika üzerindeki Dayanışma Evi [genel merkez] bürokrasisinin diktatörlüğü son bulmalı, UAW yüzlerce asalak sendika bürokratından arındırılmalı, taban komiteleri ağının oluşturulmalı, güç ve karar verme yetkisi şirket yanlısı sendika aygıtından alıp çalışan işçilere devredilmelidir.

2) UAW'nin şirketlerle işbirliği sona ermeli ve sendikanın amacı, şirketlerin kârlılığı değil, tabanın ihtiyaçları olarak yeniden belirlenmelidir. 45 yıldır şirketlere hizmet eden politikalar, sınıf mücadelesi stratejisiyle değiştirilmelidir. Otomotiv işçileri, sağlık emekçileri, akademisyenler ve UAW üyesi diğer işçiler dahil olmak üzere tüm işçilerin ücretleri, geçmişteki tavizler ve şiddetli enflasyonun yol açtığı kayıpları tamamen telafi edecek şekilde artırılmalıdır. Emekliler ekonomik güvenceye kavuşmalıdır.

UAW, hiçbir işçinin işten çıkarılmaması politikasını benimsemeli ve tüm işçiler için iş güvencesi talep etmelidir. İşçilerin tüm tıbbi ihtiyaçlarını karşılayan sağlık sigortası masrafları şirket tarafından karşılanmalıdır. İş güvenliği, çalışma koşulları ve üretim standartları üzerinde taban denetimi kurulmasıyla güçlendirilmelidir. Maaş kaybı

olmadan haftada 30 saatlik çalışma şeklindeki tarihsel talep yeniden ileri sürülmelidir. Fazla mesai isteğe bağlı olmalı ve normal ücretin üç katı ile ödenmelidir.

3) UAW bürokrasisinin gerici şovenizmi reddedilmelidir. Ticaret savaşı kapitalistler arasında, pazarların kontrolü ve işçi sınıfının sömürülmesiyle elde edilen kârdan daha büyük pay almak için verilen bir mücadeledir. Bu savaş, işçilere hiçbir şey kazandırmaz. İhtiyacımız olan şey, Amerikan, Kanadalı ve Meksikalı işçilerin ulusötesi şirketlere karşı birleşik mücadelesine dayanan uluslararası bir stratejidir. Sendika, sınıf kardeşlerimiz olan göçmen işçilere yönelik acımasız zulme karşı çıkmalıdır. Bu sendikanın üyeleri şu gerçeği anlamalıdır: Otomotiv sektöründeki yoğunlaşmış, farklı etnik kökenlerden gelen göçmen ve ilk kuşak işgücü ve onların dayanışma ve direniş gelenekleri olmasaydı, 1930'ların ortalarında UAW'yi doğuran işyeri mücadeleleri aynı kitlesel, militan şekli alamaz ve o kadar hızlı zaferler elde edilemezdi.

4) Sendika üyelerinin üretimden gelen tüm gücü, demokratik hakları savunmak ve savaşa karşı çıkmak için harekete geçirilmelidir.

Normal zamanlarda değiliz

Bu sıradan bir seçim değil, çünkü normal zamanlarda değiliz. Ülke genelinde, UAW üyeleri ve tüm sektörlerdeki işçiler, otomasyon, hızlanma ve güvenli olmayan çalışma koşullarının yol açtığı kitlesel işten çıkarmalarla karşı karşıya. Aynı zamanda, mali oligarşi artan öfke ve direnişe şiddet, savaş, temel demokratik haklara saldırarak ve bir polis devleti diktatörlüğü kurmaya çalışarak yanıt veriyor.

ICE ajanları, öldürme yetkisiyle şehirlerimizde dolaşıyor. Illinois'de, üç çocuk annesi Renée Good ve sendika üyesi kardeşimiz Alex Pretti öldürüldü. Elon Musk, Jeff Bezos ve diğer milyarderlerin temsilcisi Trump, Hitler'in Üçüncü Reich'ının Amerikan versiyonunu kurmaya kararlı.

Biz işçiler, insana yakışır bir yaşam standardı, güvenceli işler ve güvenli çalışma koşulları dahil olmak üzere, sosyal ve demokratik haklarımızı savunmak için kolektif olarak örgütlenmeliyiz. Şirketler üretimi hızlandırır, iş güvenliğini azaltır ve insan hayatını değersizleştirirken, işçiler iş yerinde sakatlanıyor, iş cinayetine kurban gidiyorlar.

Stellantis'in motor fabrikasında bakım çalışması yaparken ezilen Ronald Adams Sr.'ın ölümü, kâr için işçileri kurban eden sisteme yönelik sert bir suçlama olarak durmaktadır.

Ancak elimiz kolumuz her fırsatta bize karşı çalışan bir sendikal aygıt tarafından bağlanmışken, hayatlarımızı ve geçim kaynaklarımızı savunamayız.

UAW sadece ismen bir sendikadır

Mevcut yapısıyla UAW sadece ismen bir sendikadır. Bizi birbirimizden yalıtıp, disiplin altına almak ve şirketler ve hükümetle işbirliği içinde olan ayrıcalıklı bürokrasinin çıkarlarını korumak için çalışmaktadır.

İşte bazı olgular:

UAW'nin **1,1 milyar dolarlık varlığı** bulunuyor. Sendikanın en son mali açıklamasına göre, UAW International yaklaşık 1000 kişiyi istihdam ediyor. Bunların yaklaşık 470'i yılda 100.000 doların üzerinde gelir elde etmektedir. UAW Başkanı Shawn Fain'in yıllık maaşı 270.000 dolardır. Sekreter-Sayman Margaret Mock'un yıllık maaşı 247.000 dolardır. Üç başkan yardımcısının yıllık maaşı ortalama 235.000 dolardır. Dokuz bölge müdürünün yıllık maaşı ise ortalama 220.000 dolardır.

Bu yetkililer, Amerika Birleşik Devletleri'nde en yüksek gelirli yüzde 5'lik kesimde yer almaktadır. Onlar, bizim karşılaştığımız ekonomik şoklara maruz kalmıyorlar. 220.000 dolar kazanan bir bölge müdürü, kirayı nasıl ödeyeceğini, market alışverişini nasıl yapacağını veya yarın işini kaybedip kaybetmeyeceğini düşünmek zorunda değil.

Ayrıca genel merkezin emirlerini yerine getiren 500 ila 600 "Uluslararası Temsilci" bulunmaktadır. Bu temsilciler yılda 140.000 ila 160.000 dolar kazanmakta ve yüksek maaşlı endüstri polisi olarak görev yapmaktadır. Üst yönetimin kararlarını dayatıp tabanın muhalefetini bastırmaya uğraşırlar.

Toplamda, bu temsilciler her yıl **90-100 milyon dolarlık** personel gideri oluşturmaktadır. Aygıt bizleri, işlerimizi ya da iş güvenliğimizi değil, kendi gelir kaynaklarını savunmaktadır.

Bu gelirler, sendikanın 1,1 milyar dolarlık kasasından faydalanmaktadır. Yaklaşık **800 milyon** dolar hisse senetleri, tahviller ve yatırım fonlarına yatırılmıştır. İşçiler maaştan maaşa yaşarken onlar

Wall Street'te spekülasyon yapıyorlar. 150 milyon dolar hazine bonolarına yatırılmıştır. Ve bir 150 milyon da Dayanışma Evi ve lüks tatil köyü mülkleri gibi üzere gayrimenkullere yatırılmıştır.

Grev fonu bile bir yatırım planı olarak yönetilmektedir. Bu fon, işçi direnişlerine kaynak değil, bürokrasiye faiz getirisi sağlamaktadır.

Bu bir iş modelidir. Ve bu iş modelinden faydalanan taraf işçiler değildir.

2022 seçimleri ve “reform” sahtekârlığı

Tabanın sesi olmak için 2022’de UAW başkanlığına aday oldum. O seçimde demokratik haklar açıkça bastırıldı. UAW üyelerinin yüzde 90’ından fazlası oy kullanmadı, çünkü yönetim biz işçileri haberdar etmeyip sürecin dışında tutmak için elinden geleni yaptı.

Shawn Fain “reform” vaadiyle yönetime geldi. Peki, ne elde ettik? İşten çıkarmalar. Tavizler. Çoğu işçiyi iş başında tutan “dik duruş grevi.” Ve şimdi, daha fazla yolsuzluk gün yüzüne çıkıyor.

Gerçek şu ki, bu bürokrasi düzeltilemez. Bürokrasi ortadan kaldırılmalıdır. Şirket yönetimleriyle ve devletle işbirliği yapan sendika asalakları görevden alınmalı ve sendikanın kaynakları onların elinden alınarak tabanın demokratik denetimi altına alınmalıdır.

Bu kampanyanın amacı

Bu kampanyanın amacı beni genel merkezde rahat bir ofise yerleştirmek değil; oraya taşınmayacağım. Ben üretim hattında kalacağım. Bu kampanyanın amacı, bir yetkilinin yerine başka bir yetkiliyi getirmek değil, **bürokrasiyi ortadan kaldırmak ve yetkiyi tabana devretmektir.**

Biz işçiler muazzam bir güce sahibiz. Biz olmadan hiçbir şey olmaz. Makineler çalışmaz. Kamyonlar sevkiyat yapmaz. Kâr akışı olmaz.

Ama bu gücü bilinçli bir şekilde kullanmalıyız. Bu da örgütlenmek demektir.

Bu kampanya, her fabrikada, depoda ve işyerinde taban komitelerinin -yani karar verme gücünü kendi ellerimize aldığımız bağımsız, demokratik işçi örgütlerinin- kurulmasına öncülük etmek için yapılacaktır. Bu komiteler eylemleri koordine edecek, işyerleri ve sektörler arasında bağlantı kuracak ve işçi sınıfının gerçek bir karşı saldırısının temelini hazırlayacaklar.

Sosyalist ve enternasyonalist bir aday

Ben sosyalist ve enternasyonalist bir adayım. Sosyalizm, sömürümüzden kâr elde eden milyarderler tarafından değil, işçi sınıfı tarafından yönetilen bir toplum demektir. Irk, milliyet veya etnik köken temelinde bizi bölmeye yönelik her türlü girişimi reddetmeli ve işçileri ortak bir mücadele içinde, sınırların ötesinde birleştirmek için savaşmalıyız: hepimizin çıkarları ve düşmanları aynıdır.

Kurtuluş yok tek başına

Bir şeyleri değiştirmek istiyorsak mücadele etmeliyiz. Ama bu savaş tek başıma veremem. Benim gibi tabandan bir işçinin aday gösterilmesini engellemek için her şeyi yapacaklardır.

Sizleri, UAW'nin tüm üyelerini, bu mücadeleye katılmaya çağırıyorum. Zenginlerin, politikacıların, sendika patronlarının değil, işçi sınıfının sesi olan bu kampanyanın geliştirilmesine yardımcı olun. Toplantılar düzenleyin. İş arkadaşlarınızla konuşun. Taban komiteleri kurun. Sendika şubenizden, UAW Tüzük Kongresi delegelerinin demokratik olarak seçileceği, kamuoyuna duyurulmuş bir toplantı düzenlemesini talep edin. Aday olarak gösterilebilmem için UAW Tüzük Kongresi'ne sendika şubenizden delegelerinizi seçin veya kendiniz delege olun.

Bu yıl, "Tüm insanlar eşit yaratılmıştır" ve "Yaşama, Özgürlük ve Mutluluğu Arama" haklarına sahiptir, diye ilan eden Amerikan Devrimi'nin 250. yıldönümü.

Bugün bu ilkeler saldırı altında.

Büyük düşünür Tom Paine'in yazdığı gibi, "Bunlar, insanların ruhlarını sınavan zamanlardır." Devrimci ideallerimizi yeniden canlandırmanın zamanı geldi.

TABAN KOMİTELERİNİN ULUSLARARASI İŞÇİ İTTİFAKI'NA KATILIN!

Will Lehman · 30 Nisan 2023

Will Lehman bu konuşmayı, 2023 Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nda yaptı.

Ben Will Lehman. Macungie, Pensilvanya'da bulunan Mack Kamyon fabrikasında otomotiv işçisiyim. Geçen yıl, Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) sendikası başkanlık seçimlerinde Taban Komitelerinin Uluslararası İşçi İttifakı'nın (TK-UIİ) adayıydım.

Aday oldum çünkü otomotiv işçilerinin karşı karşıya olduğu durum berbat. Son yıllarda yüz binlerce kişi işten çıkarıldı ve reel ücretler eskiye oranla çok düşük. ABD öncülüğünde Rusya'ya karşı yürütülen savaşla daha da kötüleşen hayat pahalılığı, geçinmeyi neredeyse imkânsız hale getirdi. Bu arada, şirketler otomotiv tedarik zincirinin her halkasında muazzam kârlar elde ediyor.

Ben UAW bürokrasisini içeriden düzeltmek için aday olmadım. Seçimler bunun mümkün olmadığını bir kez daha kanıtladı. Devasa UAW aygıtı, otomotiv şirketlerinin sadece bir uzantısıdır. Aslında UAW seçimleri, birçok sendika yöneticisinin şirketlerden rüşvet alırken ve aidat paralarımızı çalarken yakalandığı, yıllar süren bir yolsuzluk skandalı nedeniyle yapıldı.

Ben sendika aygıtının ortadan kaldırılması ve tüm iktidarın ve karar alma mekanizmasının tabandaki işçilerin eline aktarılması için kampanya yürüttüm. İşçilerin kolektif gücünü açığa çıkarmak için,

Taban Komitelerinin Uluslararası İşçi İttifakı'nın önderliğinde, otomotiv sanayisi genelinde taban komitelerinin kurulması çağrısında bulundum. Onurlu bir sosyalist olarak bu programla yaklaşık 5.000 oy aldım: toplam oyların yüzde 5'i.

UAW bürokrasisi, tabandaki işçilere söz hakkı vermeye o kadar karşıydı ki, sendikanın 1,1 milyon üyesinin büyük çoğunluğuna bir seçim yapıldığını haber vermeyi bile reddettiler! Oy pusulalarını gerçek adreslerine göndermek için bile neredeyse hiçbir adım atmadılar.

UAW şubelerinin büyük çoğunluğu seçimle ilgili olarak web sitelerinde veya Facebook'ta hiçbir paylaşımda bulunmadı, işçilere seçim yapıldığını bildiren mesajlar göndermedi ve haklarımızı kullanmayacağımızı umarak oy kullanmamızı hatırlatmak için fabrikaları dolaşmadı. Bize oy pusulalarını işyerinden ya da yerel sendika bürolarından alma seçeneği bile sunulmadı. Sonuç olarak, sadece 104.000 oy kullanıldı, bu da yüzde 9'luk bir katılım oranına tekabül ediyordu ki bu oran ABD tarihinde bir ulusal sendika seçimindeki en düşük orandı.

Kampanyam sırasında, daha seçim yapılmadan önce UAW'yi federal mahkemede dava ederek işçilerin oy kullanma hakkını korumak için harekete geçilmesini talep ettik. UAW ve Biden yönetimi mahkemede bana karşı savunma yaptı ve bir federal yargıç, UAW'nin herkesi bilgilendirme yönteminin "üyelerin bir nevi sesini kestiğini" belirtmesine rağmen, oy pusulası aldığım için oy kullanma hakkımın ihlal edilmediği gibi sahte bir gerekçeyle davamı reddetti.

Sonradan öğrendim ki, "Crowell and Moring" hukuk firması ve mahkemenin atadığı ve seçimin adil olmasını sağlamakla görevli gözlemcinin yer aldığı hukuk firmaları, uzun süredir General Motors ve diğer otomotiv şirketlerinin temsilciliğini yapıyormuş.

Amerika'da "demokrasi" işte böyle bir şeydir. İşçi sınıfının en temel hakları şirketler, mahkemeler, hükümet ve sendika bürokrasileri tarafından tamamen hiçe sayılmaktadır. Bu seçimden çıkan sendika yönetimi gayrimeşrudur ve tabanın iradesini yansıtmamaktadır. UAW'nin yeni başkanı Shawn Fain "%3'lük başkan" olarak bilinmektedir, zira seçme yeterliliğine sahip tabandaki üyelerin yalnızca %3'ünün oylarıyla seçilmiştir.

Fakat işçilerin bu kadar geniş bir kesiminin kampanyaya destek vermesi, Amerika'daki işçilerin sosyalizme umutsuzca karşı olduğu efsanesini yıkmıştır. Bir sosyalist olarak UAW başkanlığı için yürüttüğüm kampanyaya verilen oylar, ABD'deki işçi sınıfı içinde şirketlerin diktatörlüğüne son vermek ve kampanyanın sloganını hayata geçirmek için geniş bir seçmen kitlesi olduğunu ortaya koymaktadır: “İktidar tabana!”

Kampanyam boyunca birçok işçi bana “Taban komitesi nedir?” ve “TK-UIİ nedir?” diye sordu.

İşte cevabı: Taban komiteleri, işçiler tarafından işyerinde yönetilen demokratik örgütlerdir. Mücadeleyi ileriye taşımak için *gereklidirler* . Bu komiteler aracılığıyla işçiler bilgi paylaşır, ortak eylem planlar ve her vardiyada ve üretim hattında bağlantı kurarak herkesin hemfikir olmasını sağlar. En önemlisi, taban komiteleri işçilerin tüm fabrikalarda ve şirketlerde birleşebilmelerini sağlar. Böylece işçiler sendika bürokrasilerinin dayattığı tecridi kıran ve tüm işçi sınıfının gücünü açığa çıkaran bir ağda bir araya gelebilirler.

Her komite, bizi ulusal sınırların ötesinde birleştiren ve bize ulusötesi şirketlere karşı uluslararası bir mücadeleyi koordine etme gücü veren dünya çapında bir komiteler ağı olan Taban Komitelerinin Uluslararası İşçi İttifakı'nın bir parçasıdır.

Uluslararası birlik ihtiyacı kesinlikle vazgeçilmezdir. On yıllardır sendikaların milliyetçi yaklaşımı, işçileri birbirlerine karşı dibe doğru bir yarışa zorlamıştır. Buna bir son verilmelidir. İşçilerin ücretler konusunda birbirleriyle mücadele etmekte bir çıkarı olmadığı gibi, savaşlarda birbirimizle savaşmakta da hiçbir çıkarımız yoktur.

Bu yılki 1 Mayıs toplantısı, sınıf mücadelesinin dünya çapında patlama yaptığı bir dönemde gerçekleşiyor.

2023 şimdiden uluslararası alanda işçilerin grevlerinin ve sınıf mücadelelerinin hızla arttığı bir yıl oldu. Milyonlarca işçi Fransa Cumhurbaşkanı Macron'un emeklilik kesintilerine karşı gösteri yaptı. Birleşik Krallık'ta yüz binlerce işçi, artan fiyatlara ayak uydurabilmek için zam alma mücadelesi vererek greve gitti.

Enflasyon ve daha yüksek ücret talepleri benzer şekilde Almanya, Hollanda, Norveç, İspanya ve Kanada'da yılbaşıdan bu yana on

binlerce işçinin greve gitmesine neden oldu.

İster Almanya’da bir tren makinisti ister Birleşik Krallık’ta bir posta işçisi ister Nijerya’da bir havayolu çalışanı ister Brezilya’da bir öğretmen ister Detroit’te bir otomotiv işçisi ya da Sri Lanka’da bir çay plantasyonu işçisi olun, uluslararası işçi sınıfının üyeleri olarak ortak çıkarlarımız giderek daha açık hale geliyor.

İşçiler her yerde aynı temel sorunlarla karşı karşıyadır:

Gıda, barınma ve diğer temel ihtiyaçları karşılanamaz hale getiren bir hayat pahalılığı krizi var ve bu kriz ABD-NATO’nun Ukrayna’da Rusya’ya karşı yürüttüğü savaşla daha da kötüleşiyor.

Egemen sınıf daha yüksek ücretler için mücadeleyi zayıflatıp bastırmaya ve sömürüyü yoğunlaştırmaya çalışırken, kitlesel işten çıkarmalar yaşıyor.

Şirket kârlarının işçilerin sağlığı ve yaşamlarından önce gelmesinin ürünü olan tehlikeli ve çoğu zaman ölümcül çalışma koşulları söz konusu.

Ve son olarak, dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca işçi COVID-19 nedeniyle gereksiz yere ölürken, dev şirketler ve süper zenginler pandemi sırasında kârlarına kâr kattığı için toplumsal eşitsizliğin tiksindirici ve uç seviyelere yükselmesi var.

İster emperyalist savaş, ister COVID-19 pandemisi, ister ekonomik kriz ya da iklim değişikliği olsun, karşı karşıya olduğumuz tüm sorunların küresel sorunlar olduğu giderek daha çok sayıda işçi için daha açık hale geliyor. Bu sorunların işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda çözülmesini sağlamak için küresel bir stratejiye ve bu stratejiyi hayata geçirebilecek bir örgüte ihtiyacımız var. TK-UIİ böyle bir strateji, örgütlenme ve önderlik sağlıyor. Bugün tüm dinleyicilerimizi bu örgütün saflarına katılmaya ve bu mücadeleyi sahiplenmeye çağırıyorum.

UAW BAŞKAN ADAYLARININ TARTIŞMASINDA WILL LEHMAN: SENDİKA BÜROKRASİSİNİ KALDIRILALIM, YETKİYİ TABANA VERELİM

WSWS Otomotiv İşçileri Bülteni · 26 Eylül 2022

Perşembe gecesi yapılan tarihi tartışmada, UAW başkan adayı olan işçi Will Lehman, Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) sendikası bürokrasisini ortadan kaldırmaya ve işyerlerinde taban iktidarı kurmaya yönelik kampanyasını güçlü bir şekilde savundu.

Tartışma, eski *New York Times* muhabiri Steven Greenhouse tarafından yönetildi ve büyük yolsuzluk skandalının ardından UAW'nin faaliyetlerini denetlemek üzere mahkemece atanan gözlemci tarafından organize edildi. Lehman'ın yanı sıra UAW Başkanı Ray Curry, uzun süredir UAW bürokrati olan Shawn Fain, 163. Şube Başkanı Mark Gibson ve Brian Keller da tartışmada yer aldı.

Macungie, Pensilvanya'da Mack Trucks fabrikasında çalışan Lehman, açılış konuşmasında kampanyasının tabandaki işçilere seslendiğini ve onlara yönelik olduğunu açıkça ortaya koydu.

“Seçim yapılmasının tek nedeni, UAW yönetiminin şirketlerden rüşvet almak ve bizi satmak suçundan hüküm giymiş olmasıdır. Bu birkaç kötü bireyle ilgili değil, bir bütün olarak bürokrasiyle ilgili bir meseledir. UAW bürokrasisi şirket yönetimlerinin bir parçasıdır. Aidatlarımızdan 100.000 doların üzerinde kazanan 450 bürokrat var. En zengin 15 UAW yöneticisi sadece 2021 yılında toplam 3 milyon dolar kazandı. Ray Curry tek başına 2004'ten bu yana 2,7 milyon dolar

kazandı.”

Lehman şöyle devam etti: “Gerçek bir taban iktidarı inşa etmek için her fabrika ve işyerinde aygıtların yönetiminin yerine işçi komitelerini koymak gerekir. Kararları işçiler almalı ve işyerlerimizde gerçek bir işçi demokrasisi kurmalı. Bu da UAW’nin şirketin istediğini değil, bizim ihtiyacımız olanı elde etmek için mücadele etmek üzere, iktidarın hesap vermeyen aygıttan işyeri tabanına aktarılması anlamına gelmektedir.”

Tartışma, büyük ölçüde, aygıtın çeşitli temsilcilerinin, taban iktidarı için mücadeleyi sosyalist ve enternasyonalist bir perspektif çağrısıyla birleştiren Lehman’a karşı kendilerini savunma çabaları biçimini aldı.

Tartışmanın bir noktasında Greenhouse Lehman’a bir soru yöneltti ve Lehman’ın bir alıntı yaptı: “UAW sadece ismen bir sendikadır. Aralarında iki eski başkanın da bulunduğu sendika yöneticileri, aйдat paralarımızı çalmaktan ve şirketlerden aldıkları rüşvetler karşılığında bizi satmaktan hüküm giymiştir. Bu ‘birkaç çürük elma’ vakası değildir. Düşük ücretlere ve korkunç çalışma koşullarına karşı direniş bastırان UAW bürokrasisi, şirketlerin bir alt şubesidir. O bizi birleştirmiyor.”

Greenhouse, “Eğer UAW başkanı seçilirseniz, bu bürokrasi ile nasıl çalışacaksınız?” diye sordu.

Lehman şöyle cevap verdi: “Hiçbiriyle çalışmak niyetinde değilim. Başından beri üretim ortamındaki işçilere, tabandan komiteler kurmaya ve kararları kendimiz almaya odaklandım. On yıllardır bizi satan aynı bürokratik yöntemleri kullanmak niyetinde değilim. ... Ben üretimdeki işçilere, örgütlenmeye yöneliyorum, çünkü tüm güç orada.

Lehman “Çok farklı iki katmandan söz ediyoruz,” diye ekledi. “Buradaki bürokratlar bundan hoşlanmayacaklar ama ben onlarla konuşmuyorum. Nerede olurlarsa olsunlar, hangi sektörde olurlarsa olsunlar, işçilerle konuşuyorum: Toplumu, özel kâr sistemine, şirketlerle pazarlığa ve şirketlerin izin vereceğini söylediğı şeyleri yapmaya değil, insan ihtiyaçlarına dayalı olarak yeniden düzenlememiz gerekiyor. Bizim için işleyen bir sisteme ihtiyacımız var.”

Buna karşılık, diğer tüm adaylar aygıtı savunmak için sıraya girdi. Keller, bürokratik aygıtı ortadan kaldırmaya yönelik her türlü çabanın “bölücü” olduğunu ilan etti. Fain, “herhangi birinin gelip tüm bürokrasiyi nasıl ortadan kaldıracağını” bilmediğini söyledi. Gibson ise

“biz birleştirmek için buradayız, bölmek için değil” dedi. UAW aygıtının özenle seçilmiş temsilcisi Curry, milliyetçi söylemlerde bulunurken yolsuzluğa batmış olan “Yönetim Kurulu”nu uysalca savunmaya çalıştı.

Lehman řu cevabı verdi: “Bizi, yani işçi sınıfını ülke temelinde bölmeye çalışıyorlar. Bu da işçi sınıfı için kayıptan başka bir şey getirmedi. ... Benim ektiğim tek bölünme řu: Asalaklara karşı işçiler.”

Bir reformcu gibi davranan Fain’in, sendikayı olumsuz etkileyecek şekilde “saflarımızda yolsuzluk oldu”, şeklindeki açıklamasının ardından Lehman şöyle cevap verdi:

“Tekrar, bizi dinleyen tüm işçilere sesleniyorum, ‘bizim saflarımızda’, üretim hattında yolsuzluk olmadı. Bizde yolsuzluk sıfırdır. Yolsuzluk yapan bürokrasidir. Bürokrasi federal bir denetçinin gözetimi altındadır. ... Bize nefret ettiğimiz toplu sözleşmeler dayatıldı. Bürokrasi tarafından bölündük. ... Bürokrasi rahat pozisyonlarını korurken her tavizi verdi. Biz aynı değiliz. İşçiler bürokratlardan farklıdır ve her işçi gücün doğrudan kendi elinde olması gerektiğini anlamalıdır.”

Bu açıklamadan sonra hem Curry hem de Fain cevap vermeyi reddetti. Fain “Böyle iyi,” dedi.

Tartışma sırasında Lehman sosyalizmi güçlü bir şekilde savundu. Lehman, “Ben bir sosyalistim,” dedi ve şöyle devam etti:

“Bunu izleyen her işçinin anlaması gereken şey, tüm kârı üretenlerin bizler olduğudur. Diğer herkes bu kârın üzerindeki asalaklardır. Tüm bürokratlar, tüm şirketler. Bizim onlara ihtiyacımız yok. Onların bize ihtiyacı var. Fabrikalarda çalışan bizleriz, hastanelerdeki hemşireler, okullardaki öğretmenler, toplumu ayakta tutan bizleriz. Şirket sahipleri değil. Biz işçi sınıfıyız ve bu kârı nasıl dağıtacağımıza biz karar vermeliyiz.”

Lehman, kapanış açıklamasında UAW üyesi işçilerin ve tüm işçilerin karşı karşıya olduğu sorunları özetledi. Açıklamanın tamamı şöyle:

Kardeşlerim, gücü UAW bürokrasisinden kendi ellerimize almalıyız. Bu bürokratlar onlara ihtiyacımız olduğunu iddia ediyorlar ama bizim onlara hiç ihtiyacımız yok. Aksine, uluslararası işçi sınıfının bir parçası olarak sahip olduğumuz muazzam potansiyel gücün kilidini açmak için bürokrasiyi ortadan kaldırmamız gerekiyor.

Ray Curry ve Shawn Fain'in deneyimi var. Bizi satarken aidat paralarımızdan altı haneli rakamlar kazanma deneyimine sahipler. Yolsuzluğun en yoğun olduğu yıllarda, UAW liderleri rüşvet alırken ve *aidatlarımızla* birbirlerine lüks hediyeler alırken *oradaydılar* , *maaşları* artmaya devam etti, çöp yığınının tepesine *çıktılar* . Ray Curry ve UAW en başta doğrudan seçimlere karşı çıktı! “Deneyimlerinin” olumlu olduğunu iddia ettiklerini duymak midemi bulandırıyor.

Peki ya bu tartışmayı izleyen tabanın deneyimleri ne olacak? Curry 272.000 dolar, Fain 156.000 dolar kazanırken, evsiz kalan, UAW üyesiiken ücretleri çok düşük olduğu için iki işte çalışan, UAW şirketlere bize istediklerini yapabileceklerini söylediği için işyerinde yaralanan, hastalanan ve ölen otomotiv işçileri var. Şirketler istediklerini yapabiliyorlar çünkü UAW bürokrasisi buna izin veriyor. UAW'nin fabrikaları kapattığı ve tüm toplumu mahvettiği Lordstown ve Hamtramck gibi kasabaların deneyimlerine ne demeli? Sabit gelirli emeklilerin, sendika aidatı ödeyen ancak hiçbir sosyal haktan yararlanamayan TPT'lerin [geçici yarı zamanlı işçiler], yanlarındaki insanlarla aynı işi yaparak daha az ücret alan işçilerin deneyimleri ne olacak? Bu bürokratların planı, kendilerini zenginleştirmek ve şirketlerin kâr etmesine yardımcı olmak için hepimizi soymaktır.

Tüm işçi sınıfı gidişatı değiştirme gücüne sahiptir ancak iktidarı bizzat elimize almalıyız. İşyerlerimizde taban komiteleri inşa ederek birbirimizle bağlantı kurmalı ve ihtiyacımız olan şey için mücadele edecek alternatif bir iktidar yapısı oluşturmalıyız. Mücadelelerimizi Meksika'daki, Kanada'daki ve dünyanın dört bir yanındaki otomotiv işçileriyle birleştirmeliyiz. Her iki siyasi partiyi de kontrol eden ve kapitalizm altında hükümeti yöneten aynı şirketler ağı tarafından sömürülen işçi sınıfının tüm kesimleriyle; demiryolu işçileri, öğretmenler, hemşireler, çelik işçileri ve liman işçileri ile birlikte mücadele etmeliyiz.

Sizden bana oy vermenizi istiyorum ama tek istediğim bu değil. Sizden bir duruş sergilemenizi ve bu hareketi inşa etmeye yardımcı olmanızı istiyorum. Kimse bunu bizim için yapmayacak. Eğer benimle aynı fikirdeyseniz, size şunu söyleyeyim: Yalnız değilsiniz. İşçiler her yerde

m¼cadele etmek istiyor. Ben bu se¼imde adaylığımı koyuyorum ve sizden de ayağa kalkıp m¼cadele etmenizi istiyorum. Bunu sadece kendiniz için değil, çocuklarınız ve iş arkadaşlarınız için yapın. Uluslararası bir taban stratejisi ile işçi sınıfının gücünü açığa çıkarabilir ve tarihin akışını değiştirebiliriz.

Tartışmayı izleyen saatlerde işçiler Lehman'ın kampanyasına destek mesajları gönderdi. Flint, Michigan'daki bir General Motors işçisi, "Ne m¼nazara ama! Lehman canlarına okudu! Başlarda herkes Will'in temelde tüm sendikaya ve dolayısıyla onun işçi üyelerine karşı olduğu gibi yanlış bir düşünceyi yaymaya çalıştı. Will'in verdiği yanıtlar, sınıf katmanlarını ve bürokrasinin asalaklığını açıklamak açısından harikaydı."

Geçen yıl UAW aygıtı tarafından sona erdirilen tarihi bir grevin yaşandığı Dublin, Virginia'daki Volvo Kamyon New River Valley fabrikasında çalışan bir işçi, "Koca Ray [Curry] .icını yırtarak yalan söylerken, Will canına okudu. Ray, emekliler hakkında, tam olarak, 'Onlar için ne yapabiliriz ki, onlar emekli ve şirket onlar hakkında bizimle konuşmuyor bile,' dedi. Ve orada oturup daha fazlasını elde ettiğini söylüyor."

Geçtiğimiz yıl işçilerin ezici bir çoğunlukla greve gitme yönünde oy kullandıkları ancak kendilerine satış sözleşmesinin dayatıldığı Dana Corporation'da çalışan bir işçi ise şunları söyledi: "Tartışmaların bir kısmını izleyebildim ve biz işçilerin temsil edildiğini ve Will'in bu adamlardan lafını sakınmadığını görmek gerçekten inanılmazdı."

Sosyalist Eşitlik Partisi - Dördüncü Enternasyonal Genel Merkezi Temmuz 2026

Adres: Cumhuriyet Mahallesi Sakarya Caddesi No:13 Daire: 88/B Çankaya/
Ankara

E-posta: iletisim@sosyalistesitlikpartisi.org

Baskı: Bizim Büro Basım Evi Yayın ve Dağıtım Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Zübeyde Hanım Mahallesi Sedef Caddesi No: 6/A Altındağ / Ankara